

den falde, saa at den gik i Stykker. »De troede nok, at De sad med en Crocodile, der pludselig blev levende, saa hastig kastede De Koppen, og saa forfærdet seer De ud.»

»Man kan nok blive forfærdet, Doctor Hansen,« svarede jeg oprørt, »naar man hører en ung uskuldig Pige blive omtalt paa en saadan Maade.»

»Men ikkedestomindre ere vi unge Piger saaledes alligevel, ikke sandt, Madam Jensen?« sagde Doctoren. »Hvad har det ogsaa at sige. Først give vi vort Hjerte til en ung smuk Fyr, der elsker os, men medens han er paa de lange Reiser, lade vi ham seile og tage Forpagteren, som sidder federe i det.»

»Skammer De Dem ikke, Doctor Hansen?« udbrød jeg ude af mig selv, »at føre slig Tale om en Dame, hvis Vandel er saa ren og ulastelig. Hvad skulde desuden bevæge hende og Faderen, der jo er rig nok, til paa den Maade at gribe efter Penge?«

»Rig nok!« gjentog Doctoren. »Ja, veed De hvad, naar man trækker Pral, Løgn og andre Omkostninger fra hans Rigdom, saa vil der nok blive en Underbalance tilbage, som kan bringe Forfærdelse over Creditorerne. De kan med deres dydige Tænkemaade ikke forstaae, at man, som De siger, skulde gribe efter Pengene paa en saadan Maade; men gjør nu selv Regningen: Frøken Malvina har en temmelig betydelig Formue, som hun arvede efter sin Onkel; skal nu den gaae til at redde Faderen for en Fallit, hvorledes vil det saa see ud med Stadsen og Fjassen, naar hun gifter sig med Holm, der Intet eier? Hun, som er vant til et overdaadigt og mageligt Liv, hvis meste Tid hengaaer ved Klaveret, paa Baller eller i Selskaber, hvorledes skal hun finde sig i at være en fattig Styrmandskone, i at boe paa tredie Bagsal, at lappe og stoppe om Fatter, eller vandre om med en lille brølende Herrens Velsignelse paa hver Arm? Nei, min kjære Lindhardt, for en saadan huslig Lykke, om den end er krydret med nok saa megen Kjærlighed, kan en ung Pige vel blive bange, og derfor tage vi hellere Forpagteren, lad ham end være nok saa firkantet, baade paa Legeme og Sjæl.»

»Jeg veed det nok, Doctor Hansen,« udbrød jeg. »De har aldrig troet paa de høiere og bedre Egenskaber hos Menneskene; for Dem er Høihjertethed, Dyd, Ædelmod og ægte kvindelig Følelse et Mundsvær, der kun findes i overspændte Romaner.»

»Ja, og saa paa Theatrene og hos dem, der gjøre sig et Levebrød af at handle dermed,« afbrød han mig.

»Men fordi De ikke troer derpaa,« vedblev jeg, »fordi De er saa nedsunken i Materialisme, at De ikke kan faae Øie paa det Ophøiede, derfor findes det Gudskeelov dog; ligesaa vist som det er tom og løs Snak, hvad De nys sagde, Historier, opspundne af Had, Misundelse og Lyst til Sladder.»

»Kan De ikke mere?« udbrød Doctoren, da jeg taug. »Det var ellers ikke daarligt, og langt mere end jeg havde ventet af Deres zoologiske Ligeugdighed for Alt, hvad der ikke gaaer paa Fire. Det var dog nok Umagen værd, at anstille en lille Undersøgelse, om det nu ogsaa virkelig er den rene skinbarlige Overbeviisning om hine Dyder, der bringer Dem i en saadan Bevægelse, eller om der dog ikke skulde lure en lille materiel Djævel i Baggrunden, en lille egoistisk Følelse, som bringer Deres Blod i Kog og Dem selv til at fare i Haarene paa den elendige Doctor. Naa, jeg skal kige ind med det Første for at føle Deres Puls, og maaskee da bringe Dem et nyt Vækkemiddel, hvilket De ingen Skade har af. «Orontes» er nemlig i Vente.»

Hvad var det, der havde bragt mig saaledes i Oprør? Hvad var det, der bragte mig til at glemme Alt, som før havde opfyldt mit hele Sind? Jeg vovede næsten ikke at kaste et Blik i mit eget Hjerte, at spørge, hvad det var for en Følelse, der saa mægtigt havde grebet mig. Og hvad turde jeg vente, hvad kunde jeg haabe? Jeg, der om end ikke gammel af Aar, dog var det saaledes i Sind, at mit Legeme havde bøiet sig derunder, at mine Kinder vare blegnede, mit Syn mat og mit Haar graaet, hvis Livsvarme var hendunstat og hvis Hjerte var indskrumpet i Studerestuens lumre Luft? Hvad havde jeg at byde en ung, blomstrende og livsglad Pige? Hvad var jeg mod ham, som Doctoren havde nævnt, hvis ungdommelige, velskabte Legeme var en Øienslyst for mig, og hvis freidige Ansigt lyste af Mod, Sundhed og Hjertensgodhed? Thi hvad der end kan siges om en høiere Dannelse og Aandens Overlegenhed, saa havde Doctoren dog Ret, det Materielles Fordring kan ikke afvises, og næsten syntes det mig at være Synd, hvad der hidtil havde dæmret i mit Indre og skjænket det Lys og Varme.

Den bittere, pinlige Følelse af begaaet Uret mod min Fader og mod mig selv, Tanken om, hvorledes det vilde have seet ud, dersom jeg havde fulgt hans

Villie og ikke min egen Lyst, steg atter med fornyet Kraft op i mig. Havde han dog ikke haft Ret, var det jeg stræbte efter ikke en Lygtemand, som jeg med Opoftelse af min Sundhed og mine Kræfter, mit Livs Lykke og dets Glæder jagede efter, og som, naar jeg endelig troede at kunne gribe den, skulde vise sig at være et tomt Skin, uden Kjerne, uden Lys og uden Varme? Ak, jeg maatte tænke paa hint Øieblik i min Barndom, da Handelen standsede paa Grund af Krigen, da Havnen var tom for Skibe og Arbeiderne gik ledige. Paa en Løvedag Aften, da vore Folk forknyste og nedslagne kom ind paa Contoiret for at hævde deres Ugeløn med den sikke Forventning, at det var for sidste Gang i lang Tid, at Arbeidet ogsaa her vilde ophøre og de blive brødløse, da traadte min Fader ind til dem, og idet han sagde, at fra nu af var Arbeidet standset, forkyndte han dem tillige, at de ikkedestomindre hver Løvedag Aften som sædvanlig kunde hævde deres Dagløn paa Contoiret indtil bedre Tider kom; thi som de ved deres Arbeide og Flid havde hjulpet ham, saaledes vilde han ogsaa nu hjælpe dem. Hvor straaledede Alles Øine af Taknemmelighed ved disse Ord, og medens de En efter En grebe hans Haand og trykkede den, rullede Taarerne ned over deres Kinder, idet de takkede ham, som deres Frelser og Velgjører. For mig var dette et Øieblik fuldt af dyb og inderlig Glæde, og idet jeg betragtede min Fader, var det for mig, som om han var bleven større og smukkere, større i Bevidstheden om sin Magt og Rigdom, og smukkere i Følelsen af at have handlet ædelt og godt.

Og nu mig! Hvem skulde takke mig, hvem skulde med Taknemmelighedens Taarer strække Haanden ud imod mig som den, der ved mit Snille og ved min Virksomhed skaffede dem Brød og Underhold? Ingen. Ensom og uændset vandrede jeg den afsides Sti, der blev trangere, altsom Tvivlen steg i mit Bryst om min Gjærnings Nytte og Velsignelse for mine Medmennesker. —

Nogen Tid efter min Samtale med Doctoren gik jeg en tidlig Morgen ned til Havnen. Alt var her Liv og Virksomhed, og medens Solen skinnede paa det aabne friske Hav, der udbredte sig for mine Øine, ilede Seilere ud og ind, lød Matrosernes Opsang og Ankerkjædernes Raslen. Hensunken i Beskuelsen og Erindringen om en fjern og som det syntes mig saa uendelig lykkelig Tid, vandrede jeg henad den smalle Stændæmning, der skilte Havet fra Bassinet, og mod hvilken Bølgerne brødes, drevne af den friske og dog saa milde Sommervind.

Da jeg kom ud paa Brohovedet, befandt jeg mig pludselig Side om Side med Malvina, der stod lænet mod Bolværket, medens hun ivrig spejdede ud over Søen.

»God Morgen, Hr. Professor!« raabte hun mig imøde, og rakte mig Haanden. »Naa, det kalder jeg en Overraskelse, at møde Dem hernede saa tidlig om Morgen.»

»Jeg er ogsaa selv ganske forundret derover, Frøken Malvina,« svarede jeg, idet jeg frydede mig over hendes fine Skikkelse og ungdomsfriske Ansigt, hvori, som det syntes mig, idag en usædvanlig Bevægelse afspejlede sig; »men jeg er derfor ikke mindre lykkelig derover. Alt er saa smukt og tiltalende hernede.«

»Ja,« afbrød hun mig, »langt smukkere og mere tiltalende end i den mørke Studerestue. Der vender De Vrangsidens ud af Livet, fordyber Dem i Døden, og kiger ind i det, som Naturen selv synes at ville holde skjult; en saadan Gjærning kan umuligt Andet end give Sind og Øie en fejl Retning og lukke for det fyldige, friske Liv, som rører sig hernede.«

»Det skulde jo dog netop aabne Øiet derfor, Frøken Malvina, og meddele hver enkelt Del forholdet Interesse, idet Kundskaben om Organismen og dens vidunderlige Bygning maa forøge Kjærligheden til den.«

»Aa ja, det vil jeg indrømme; men af bare Kjærlighed fordyber De Dem da i det Enkelte, følger med Øie og Sind Sommerfuglen eller Billen, og modtager da ikke Indtrykket af det Hele, hvis Harmoni netop er det, der virker saa forfriskende og velgjørende.«

»Hver enkelt Skabning, hver Plante, hvert Dyr, er et harmonisk Hele, en smuk Verden, der sikkerlig ligesom det ydre Liv kan henrive os til Beundring, naar vi kun have Øie derfor.«

»Men forinden er jeg bange for, at man har stirret Øie og Sind mat paa alle de Snoge, Firben og andre døde og sammenskrumpne Dyr, som hænge i de store Glas med Spiritus. Øiet kan umulig bestandig see paa al den Død og Forgængelighed, uden at tabe Glæden over Livet.«

Medens hun sagde dette, vendte hun flere Gange sit Blik ud mod Søen med et Udtryk, der tydede paa mere end almindelig Interesse. Uvilkaar-

ligt fulgte mit Øie samme Retning og faldt nu paa et stort Skib, der med alle Seil til styrede ind mod Havnen. Fra Gaffelen vaiede Danebrog, men fra Toppen flagrede et lille hvidt Flag med rød Rand, hvori jeg læste Navnet »Orontes«.

Saa var det altsaa Efterretningen om Skibets Ankomst, der havde lokket den unge Pige ned til Havnen! Jeg behøvede nu ingen anden Bekræftelse paa, hvad Doctoren havde sagt; kun læste jeg i hendes af Forventning og Glæde straalende Ansigt, i den voxende Bevægelse, altsom Skibet kom nærmere, og som hun forgyves søgte at skjule, at hun i alt Øvrigt vilde gjøre hans Ord til Skamme, at hun var sin Elsker tro, og at hun sikkert ikke vilde opgive ham for Rigdom eller Glands. Med et dybt Suk vendte jeg mig bort, og idet jeg opgav den Rest af Haab, der hidtil havde boet i mit Hjerte, lovede jeg mig selv, at, ihvad der end skulde møde hende, vilde jeg trofast staae ved hendes Side, at Ulykken, den haarde, strenge Verden ikke skulde faae Lov til at skjæmme dette milde Ansigt, eller til at kue den Ungdomslyst og det lykkelige Haab, der lyste ud af hendes Øine og gjorde hende dobbelt skjøn.

Skibet var nu ganske nær; dets brede Boug skød Vandet tilside, som perlede og skummede om den, og det ene Seil faldt efter det andet. Medens hun stod hensunken i Betragtningen af dette skønne Skuespil, der havde dobbelt Interesse for hende, sneg jeg mig bort, for ikke ved min Nærverelse at tvinge hende til at lægge Baand paa sine Følelser.

(Fortsættes.)

Literatur.

— Bestyrelsen for den danske Diakonissestiftelse har som Indbydelsesskrift til den forestaaende Aarsfest udgivet en Beretning om sin Virksomhed for Tidsrummet fra Mai 1871 til December 1872. Det er med megen Interesse, at man læser om denne Anstalt, der er Frugten af en ægte protestantisk Aand, som har søgt at slaae ind paa en Vei, Kvinden i Oldtiden havde betraadt med meget Held. Som alt Nyt har Diakonissesagen haft her i Landet en Tid, da Miskjendelse og skjeve Blikke hørte til de faa Frugter, som dens ivrige og oprigtige Venner høstede, fordi deres Arbeide ansaaes for at have en katholsk Tendens, og ikke være en almen christelig Pligt. Man maa haabe, at denne Fordom fuldstændig viger, naar Læseren gjør sig bekendt med de interessante Meddelelser, som Stiftelsens nye Sjælesørger, Pastor H. Stein, har udarbejdet om en Conference, han overværede i Kaiserswerth, samt om sit Besøg ved Diakonissestiftelserne i Nederlandene og Stockholm. De vigtige Spørgsmaal, som drøftedes det første Sted, have almen christelig Interesse, idet mange humane Betragtninger gjorde sig gjældende der. Det er med Glæde, at man erfarer om Virksomheden hos tvende Folk, som i religiøs Overbeviisning staae os nær; meget kan man lære af de Fremmede, ikke blot med Hensyn til, hvorledes man skal bestyre en saadan Stiftelse, men ogsaa hvorledes Menigheden kan støtte den. Iaar ere de ti første Aar af den danske Stiftelsens Liv endte; Ønsket om fortsat Held under de nye ydre Omgivelser udtales derfor her for dens Fremtid.

— Fortsættelsen af Orla Lehmanns »Efterladte Skrifter« har ladet vente noget længere paa sig, end paatænkt; desværre skulde Udgifteren Hother Hage ikke opleve dette andet Binds Udgivelse, saa at C. Ploug har maattet træde til, for at Værket nu efterhaanden kan blive ført til Ende. Dette Bind giver ikke alene et aandrigt Portrait af Forfatteren, men det giver ogsaa en aandrig Afspæiling af hans fortrinlige Fremstillingsskik. Det er Begivenhederne fra 1848, der fornemmelig ligge for, og her møde os ikke alene Beretninger om hans Deltagelse i det for os skjebnesvangre Aar, hvad hans Virken i Hjemmet og i Udlandet angaaer; men ogsaa hans Meddelelser om »den franske Revolution« og om »den svensk-norske Hjælp 1848« yde saa væsentlige og interessante Bidrag til Tidshistorien, at man med Rette fængsles under Læsningen. Hans eget Fangenskab og de dermed i Forbindelse staaende vemodige Minder fra hans Privatliv danne Slutstenen i dette Afsnit. (Den Gyldendalske Boghandels Forlag.)

— Nissens »Danmarks Historie i Udtog« foreligger nu isyvende, meget ændrede og forøgede Udgaave ved Frederik Barfod. Uden at kunne gaae ind paa denne Lærebogs Brugbarhed i det Hele, kunne vi kortelig henvisse til dens livlige og fattelige Fremstilling, der støttes ved over 100 Træsnit, samt til de Forbedringer, den efterhaanden er undergaaet, og som selvfølgelig maae antages at have gjort den end mere skikket til almindeligt